

ДО ВСЕСОЮЗНОГО
ПЕРЕПИСУ НАСЕЛЕННЯ
В 1989 Р.

В інтересах суспільства

Дані про населення, його чисельність, склад і розташування, про закономірності його зростання мають першочергове народногосподарське, політичне і наукове значення. Особливо важливі такі знання зараз, коли вирішуються завдання прискорення соціально-економічного розвитку країни, поставлені XXVII з'їздом партії і наступними Пленумами ЦК КПРС.

Красномовним є той факт, що вже на третій рік після перемоги Великої Жовтневої соціалістичної революції у серпні 1920 року був проведений за ініціативою В. І. Леніна перший спільний перепис населення, поєднаний із сільськогосподарським переписом і коротким обліком промислових підприємств. Цьому заходу В. І. Ленін надавав великого значення. Він писав, що «справа перепису — не відомча справа, а справа Республіки, справа всіх радянських установ».

Наступні переписи населення були проведені в 1926, 1939, 1959, 1970, 1979 роках. Черговий Всесоюзний перепис населення відбудеться в січні 1989 року.

Перепис покаже, яке в нас населення, з кого воно складається, як змінюється. «Для суспільства», — писав Л. М. Толстой про перепис населення Москви 1882 р., в якому він брав участь, — інтерес і значення перепису в тому, що він дає дзеркало, в яке, хочеш того чи не хочеш, подивиться все суспільство і кожен із нас».

Проведення Всесоюзного перепису населення 1989 р. покладено на органи державної статистики із залученням радянських, господарських органів і широкої громадськості. Це почесне доручення, велика відповідальність.

Запорукою успіху повинно послужити чітке і своєчасне здійснення заходів, пов'язаних з підготовкою, проведенням і розробкою матеріалів перепису.

Досвід підказує, що в ході підготовки і проведення перепису населення служби держстатистики необхідна допомога партійних, радянських, профспілкових і комсомольських організацій.

Рішенням виконкому районної Ради народних депутатів № 109 від 23.04.86 р. була створена районна комісія сприяння Всесоюзному перепису населення, яка здійснює керівництво роботами по підготовці до Всесоюзного перепису населення 1989 року. Велику дієву допомогу повинні надавати комісії сприяння Всесоюзному перепису населення, створені на підприємствах, в організаціях, учбових закладах.

Важлива умова успішного проведення перепису населення 1989 року — організація роз'яснювальної роботи серед населення про її завдання, політичне і народногосподарське значення, строки і порядок проведення.

Люди повинні знати, що перепис проводиться шляхом опитування громадян, і їх відповіді будуть записуватися у переписні аркуші без пред'явлення документів, що дані перепису будуть використані винятково для розробки сумарних показників про чисельність і склад населення, і що працівникам перепису заборонено повідомляти комусь зміст відповідей.

Активна масово-роз'яснювальна робота, безперечно, повинна сприяти успіху Всесоюзного перепису населення 1989 року.

О. КУДРЯШОВА,
голова Центральної
районної комісії
сприяння Всесоюзному
перепису населення
1989 року.

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

За наукові кадри

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ ЛКСМУ ОДЕСЬКОГО ОРДЕНА
ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПORA ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ І. І. МЕЧНИКОВА

Видається з 1933 р.

№ 24 (1717).

10 ЧЕРВНЯ 1988 РОКУ.

Ціна 2 коп.

Обговорюємо Тези ЦК КПРС Слово — ветеранам

Прошли збори партгрупи відділу кадрів, на яких відбулося живе обговорення Тез. Думки висловлювалися різні, та промовці єднали щира занепокоєність за долю перебування, за те, щоб роль партії була справді провідною.

Г. Є. Деякін, член КПРС з 1942 року:

— Якщо ми говоримо про відновлення ленінських принципів, то вважаю, що слід узаконити такий порядок: і Центральний Комітет, і його редакційні органи повинні обиратися на з'їзді партії і підпорядковуватися з'їзду. Те ж у районі: редакція районної газети повинна обиратися районною партійною конференцією. Тоді й критика буде принциповою, вільною від будь-якого натиску з боку.

І ще про одне хотілося б сказати: скільки говорилося про роздуді штати партійних органів! Але чому ми обходимо мовчанкою таке питання, як відповідність приміщень чисельності апарату. Як правило, партійні органи — я маю на увазі насамперед обком — розташовані у палацах. І ось ми дізнаємося, що поряд, на Гагаріна, будується ще один палац — для політосвіти. Але хіба не можна компактно розташуватися всім у вже існуючому приміщенні? А ті кошти, що підуть на черговий палац, можна було б використати з більшою користю для міста. Хіба не в нас руйнуються будинки і гинуть люди? То як

же ми можемо споруджувати палаци, в яких немає гострої потреби? Все це відбувається через те, що обласне керівництво — партійне і радянське — насправді з народом не радиться.

Тому я вважаю, що ці питання — проблема справжньої, а не уявної демократизації, і вони повинні знайти своє вирішення на партконференції.

Б. П. Чибар, член КПРС з 1931 року:

— Особливу увагу в Тезах привертає питання про необхідність чіткого розмежування функцій партійних і радянських органів. Чому сьогодні багато хто вимагає реставрувати первісний зміст лозунга «Вся влада Радам!»? Та тому, що в житті партійні органи вирішують часто не свої завдання. Справа партії — ідеологія, вироблення стратегічного напрямку внутрішньої і зовнішньої політики, робота з людьми — кадри.

І ми, як члени партії, незалежно від своїх посад і заслуг, зобов'язані чітко проводити політику партії на місцях, у тих сферах державної і громадської діяльності, в яких ми працюємо.

Отже, мені важко сказати,

як бути з обкомами, але за такої постановки питання райкоми, як проміжна ланка між первинною організацією і обкомом, абсолютно зайві.

Все повинно вирішуватися в первинній партійній організації, бо саме тут задуми партії фактично втілюються в реальні справи. Отже, слід помірнувати, чи потрібні проміжні ланки в партії у вигляді райкомів.

В. С. Цисельський, член КПРС з 1961 року:

— Вважаю, що делегати XIX Всесоюзної партконференції повинні уважно ставитися до вирішення національ-

ного питання. Відомі події в Казахстані, Нагорному Карабасі переконливо підтвердили, що ігнорування, відхід від цього питання може привести до непередбачених наслідків.

У Леніна досить чітке розуміння національного питання. Це не тільки визнання на словах рівноправності у питаннях мови і культури, але й фактичне забезпечення цього рівноправ'я економічними, соціальними та іншими факторами.

Розумію, питання складне, але воно повинно мати своє правове і, якщо хочете, партійне вирішення.

ПРОПОНУЄМО...

Комуніст В. Бойчук:

— підтримуємо пропозицію про необхідність встановити перебування на керівних партійних посадах не більше двох строків;

— всі партійні керівники повинні стояти на обліку в первинних парторганізаціях.

Комуніст В. Лавник:

— вибори керівників партійних організацій повинні проводитися прямим голосуванням (аж до ЦК КПРС);

— зобов'язати партійні органи проводити щорічні звіти про свою роботу через пресу;

— ввести звіт ревізійних комісій про витрату партійних грошей;

— при виборах керівників партійних органів повинно бути не менше 2—3 кандидатур;

— припинити практику зростання партійних рядів за рознарядкою, підвищити вимогливість до прийому в партію;

— звільнитися від «баласту» в партії і це питання дати на розгляд партійних організацій.

Комуніст М. Рубанов:

— депутат перед виборами виробляє і доводить до виборців свою платформу (програму).

Комуніст В. Керпель:

— в райкомах, міськкомах, обкомах залишити тільки загальні відділи, а галузеві ліквідувати.

слідами наших
публікацій

Потрібні колективні зусилля

Доцент Л. А. Левченко зробила всебічний аналіз перших підсумків державного іспиту з марксизму-ленінізму (див. «Людський фактор у суспільствознавстві», «ЗНК» № 23 від 3 червня ц.р.). Результати насправді маловтішні.

Ось які показники у другій комісії (денне відділення): «відмінно» — 10,6%, «добре» — 46,3%, «задовільно» — 39%, «незадовільно» — 4,1%. Відмінних і хороших оцінок близько 57 процентів.

Попереду — вимоглива розмова з приводу першого державного іспиту у новому варіанті, але вже зараз хотілося

Олена Гадзецька — випусниця біофаку. Щойно з оцінкою «відмінно» на кафедрі генетики і молекулярної біології вона захистила дипломну роботу на тему «Вивчення поліморфізму глідінкодуючих локусів у пшениці сорту «Одеська-51» і його вплив

на господарськокорисні ознаки». Науковий керівник роботи — доцент кафедри В. І. Максимова. Наукову консультацію роботи здійснював зав. відділом генетичних основ селекції ВСГІ Ф. О. Попереля. Фото В. ПАЩУКА.

ПЕРЕБУДОВА: ПРОБЛЕМИ І ДОСВІД

Потрібні
колективні
зусилля[Закінчення.
Початок на 1-й стор.]

би висловити деякі думки про причини, які привели до таких результатів. Цілком погоджуюся з Л. А. Левченко, що негативний вплив на результати державного іспиту справили невдало поставлені питання і білети, складені з цих питань, які вже піддавалися критиці на сторінках провідних теоретичних журналів («Коммунист», 1988, № 7 с. 107—108; «Научный коммунизм», 1988, № 4 с. 93—100).

Основний недолік питань у тому, що вони не дають цілісного уявлення про марксизм-ленінізм, висувають ще одну стіну відчуження між студентами і викладачами. А найголовніше, у самій концепції питань з наукового комунізму закладено уявлення про соціалізм як про суспільство, що розвивається без протиріч і суперечностей.

З історії КПРС питання не розраховані на пошуковий характер осмислення. Багато декларативно-прямолинійних оцінок, а не аналітичних форму-

лювань (типу «необхідність високих темпів індустріалізації, колективізації та ін»). У майбутньому необхідно сформулювати питання так, щоб вони охоплювали наскрізні проблеми марксизму - ленінізму, які вивчаються у всіх суспільних науках, вони повинні носити комплексний характер. Наприклад, марксизм - ленінізм про суспільно - економічну форму; марксизм - ленінізм про роль мас і особистості в історії та ін. На засіданні ради кафедр суспільних наук необхідно ретельніше обговорювати всі білети з марксизму - ленінізму.

А тепер напрошується питання: хто ж винний у тому, що перші результати залишають бажати кращого? На наш погляд, винних тут багато. У першу чергу всі кафедри суспільних наук. Як же у студентів могло скластися цілісне уявлення про марксизм - ленінізм, якщо кожна кафедра викладає лише один предмет, слабо пов'язуючи його з іншими складовими частинами нашого революційного вчення? Треба чесно зізнатися: не було єдності у викладанні марксизму - ленінізму, не було розуміння його цілісності і у відповідях студентів. Як же студент буде діалектично мислити на іспиті, якщо цього його не вчили п'ять - шість років? На наш погляд, у наступному для студентів - випускників необхідно читати спецкурс з проблеми: «Основи марксизму - ленінізму», більше часу відводити для консультацій. Усім кафедрам суспільних наук слід наполегливо шукати нові, прогресивніші

форми навчання і виховання. Рішуче відмовлятися від читання лекцій - монологів, котрі повторюють підручники, які самі погано написані. Необхідно знайти нові форми зміцнення міжкафедральних і міждисциплінарних зв'язків. Важливо зробити студента активним учасником навчання, не підносити йому знання у готовому вигляді, а привчати до того, щоб він умів сам їх добувати, розвивати і застосовувати, озброїти його методами навчання самостійної роботи.

Крім обов'язкових фундаментальних загально - теоретичних наук треба ширше йти шляхом організації факультативних занять з дисциплін, які студент вибирає сам. Наприклад, для студентів - юристів такими факультативами можуть бути курси з судової етики, загальної і професійної психології, теорії прийняття рішень.

Серйозний засіб - поліпшення вивчення марксизму - ленінізму ми вбачаємо у зміцненні зв'язків, у більшій координації діяльності всіх кафедр суспільних наук, у зростанні ідейно - теоретичного рівня самих викладачів. Оскільки центральною фігурою навчання і виховання студентів завжди буде залишатися викладач, бажано організувати роботу постійно діючого семінару викладачів усіх кафедр суспільних наук, з поглибленим вивченням марксистсько - ленінського вчення на базі однієї з кафедр філософії.

О. ПОТАПЕНКОВ,
кандидат філософських наук,
доцент кафедри
наукового комунізму.

Суть самоврядування

Самоврядування розуміють по-різному. Одні говорять про самоврядування, другі - про самоуправство, а треті - взагалі ні про що. Ми вже втомилися сперечатися про те, є воно чи немає, це самоврядування. Я вважаю, що є, якщо ми ним користуємося, а коли ми цього не робимо, його немає.

Наведу один приклад. 23 травня у нашому гуртожитку № 1 був обраний новий комендант. Ним став студент ІІ курсу Ігор Мезюк. Як склалася його майбутня робота - важко сказати, але сам факт того, що комендантом став студент, уже говорить багато про що. Ось і виходить, що за самоврядування треба постійно боротися. І важливу роль у цій боротьбі повинен відіграти нормативний акт, покликаний захищати права студентів. А прав у них фантично немає, поки їх не дасть якийсь начальство.

Чи змінюється такий стан справ? Так, але дуже і дуже повільно. Власна думка студентів, як правило, береться до уваги, але наслідки цієї уваги дуже непомітні. Багато питань, що стосуються безпосередньо навчання, не можуть вирішуватися студентами, а безніжені пропозиції з структури і порядку навчального процесу, які залишаються пустими словами, всім уже набридли.

Ось деякі з цих пропозицій: поетапне складання іспитів з наростаючим балом і з наданням додаткових вільних днів для підготовки під час семестру. Лекції потрібно слухати, але не обов'язково записувати, текст лекцій повинен ма-

ти у віддрукованому вигляді кожен студент. Однак, відсутність елементарних копіювальних машин і це питання залишає невирішеним. Програми учбових курсів повинні бути доступні всім студентам у будь-який час. І про це, як і про методичну літературу, повинні турбуватися вчені ради факультетів. Необхідно йти на рішуче скорочення теоретичних курсів, віддаючи перевагу практиці - так, в МДУ на фізфаці студенти були дуже здивовані, коли дізналися, що ми в Одесі складаємо кілька математичних дисциплін, по кожній з яких кількість екзаменаційних питань досягає інколи 100 (до речі, за питомою вагою відмінників москвеський фізфакт посідає перше місце у країні).

Університетська освіта ні в якому разі не повинна йти естенсивним шляхом, інакше через рік після захисту диплома з усіх спогадів про навчання залишаться тільки головний біль. Університетська освіта повинна готувати спеціалістів-інтелігентів у найвищому розумінні цього слова. І нам і нашому керівництву потрібно чітко визначити: хто для нього? А інакше ми, студенти, у більшості своїй залишимося такими, як і були. І керівництву університету, і нам потрібно частіше думати про те, який ми маємо вигляд перед своїми товаришами. Інакше ми будемо займатися лише взаємними докорами. Адже ми повинні стати не тільки взаємно ввічливими, доброзичливими, але й взаємно вимогливими.

М. ХУДИНЦЕВ,
комсорг фізфаку.

Открыта подписка на партийные издания на 1989 год. По всем вопросам подписки обращаться в партком.

Подписка на комсомольско-молодежные издания оформляется через комсоргов факультетов, идеологические секторы комсомольских бюро либо комитет комсомола ОГУ.

педагогіка: наступність і традиції

НА ШЛЯХУ ДО МАКАРЕНКА

Ми вже звикли до того, що час від часу кафедра педагогіки та кабінет педагогічної майстерності нашого університету проводять цікаві заходи, зустрічі, дискусії для студентів та викладачів вузу. Минулого тижня ми мали можливість зустрітися з людьми, які були особисто знайомі з великим педагогом, чудовою людиною - Антоном Семеновичем Макаренком. Та й не просто знайомі, це - його вихованці.

Керівник групи, журналіст Лев Олександрович Чубаров, представляючи колишніх учнів А. С. Макаренка, зокрема, сказав:

— Антон Семенович Макаренко 32 роки виховував дітей. З них 16 - у колонії. Через його руки пройшло три тисячі вихованців, і всі, без винятку, стали в подальшому хорошими, гідними свого вчителя людьми. Антон Семенович був прекрасним педагогом, психологом, філософом, економістом, всебічно розвинутою людиною, музикантом (віртуозно володів грою на скрипці). Йому, який у 1917 р. на відмінно закінчив Полтавський педагогічний інститут, пророкували велике майбутнє у науці (вчився на історичному факультеті), та Макаренко присвятив своє життя вихованню дітей.

Багато цікавого розповідали того дня люди, путівку в життя яким дав великий педагог.

Леонід Вацлавович Канісевич (м. Київ), заступник голови ради командирів-макаренківців, колишній моряк, 25 років очолював піонерський табір під Києвом, автор трьох чудових книг:

— Міжнародна організація ЮНЕСКО оголосила 1988 рік роком Макаренка. Цьому сприяли чималі зусилля ради командирів-макаренківців, яка взяла на себе підготовку і проведення святкування 100-річчя з дня народження Антона Семеновича.

Першим і найголовнішим правилом системи виховання Макаренка, - продовжував Леонід Вацлавович, - була праця, виховання через працю. Він сам умів і любив працювати і вчив цьому своїх дітей. А ще він довіряв їм і вірив у них. Розумів, що це було звичайні діти, які не за своєю волею потрапили в умови безпритульності. Одного разу, коли приїхала чергова комісія (а багато різних чиновників не давали Антону Семеновичу спокійно працювати) і спитала: «Де ж ваші безпритульні?», то Макаренко суворо відповів: «У мене безпритульних дітей немає». Ми постійно відчували турботу Антона Семеновича, але він не був диктатором, його воля не тяжіла над дітьми. Основна роль відводилася колективу. Ми працювали, відпочивали, ходили на концерти, в театр, займалися спортом. Словом, жили повнокровним життям і навіть після виходу з колонії багато хто не міг розлучитися з нею і ще довго приходив до свого рідного дому.

На закінчення ще раз хочу наголосити на головному у педагогічній роботі Макаренка - праця.

Ігор Іванович Панов, колишній директор авіазаводу в м. Воронежі, будівельник Комсомольська-на-Амурі, який був у числі 32 випускників колонії, що відгукнувся в 1937 р. на заклик ЦК комсомолу про будівництво на Далекому Сході, гравець знаменитої футбольної команди «Астра».

— Будь-яку роботу оцінюють за її результатами. Ось і роботу Антона Семеновича Макаренка можна було оцінювати за тим, якими були його випускники. А це були люди найвищої якості! Політично грамотні, всі, вийшовши з колонії, мали професію, а той по дві-три одразу. Коли ми, колоністи, почали працювати на машинобудівному заводі, нас призначали старшими над ро-

бітниками, які за віком могли б бути нам батьками. А все тому, що після колонії ми були цілком готові до самостійного життя, не боялися труднощів, відмінно освоїли професію, яку обрали, в житті і в праці керувалися принципами Макаренка.

Я багато років очолював авіаційний завод у м. Воронежі, і також використовував у своїй роботі методи виховання Антона Семеновича (кожна людина якоюсь мірою є педагогом). Тут у залі багато молодих, які також будуть учителями - чи в школі, чи в ролі батьків своїх дітей. Так от що я хочу сказати їм: необхідно вивчати багату педагогічну спадщину Макаренка, брати якомога більше для себе з його системи виховання.

Василь Андрійович Руденко, один із наймолодших комунарів понад 40 років працює вчителем малювання в школі-інтернаті м. Богодухів Харківської області.

— Насамперед хочу подякувати за запрошення, за можливість поспілкуватися, висловити свої думки. Час, проведений у комуні, можна охарактеризувати як життя у великій, дружній, багатодітній сім'ї. Навіть не знаю, як склалося б життя, якби не потрапив до цієї сім'ї. Там я багато чого навчився. У сьогоднішній школі потрібен Макаренко, він потрібен скрізь, усім важливо знати його досвід, його методи, систему виховання.

Василь Іванович Коломіїцев, член ради командирів-макаренківців, комуніст, інженер, і зараз в трудовому строю, працює на електрофото заводі.

— Чому сьогодні ми так зацікавилися педагогічною спадщиною Антона Семеновича Макаренка? Та тому, що серед його вихованців не було жодного негідника, нероби, відстаючого у навчанні чи в роботі. І, як уже підкреслювали мої товариші, голова нава-

га акцентувалася на трудовому вихованні. Антон Семенович розпочав свою діяльність у Ковалівці під Полтавою. Це була комуна імені Горького. Все, крім навчання, було працею. Макаренко вважав, що діти самі повинні заробляти собі гроші. Неповдалі від комуні були зарплатні лози, от із цього матеріалу діти плели кошики і цим самим заробляли гроші собі на цікаву поїздку, на концерт, на відвідання театру. А ще в кожного був особистий рахунок. І після випуску кожен колоніст мав певну суму грошей, а це вже якийсь фундамент у самостійному житті.

Дуже добре було організоване соціалістичне змагання. Це було справжнє змагання, не на папері. Його результати відбивалися в стіннівці, яка була завдовжки двадцять п'ять (!) метрів і мала назву «Держинець». Чого в ній тільки не було. Це був цілий конгломерат подій. Ті, хто був на чолі змагання, намальовані в ній на літаках, хто відставав - на черепахах. Взагалі, газета відіграла важливу виховну роль у дитячому колективі.

Володимир Федорович Левенко, наймолодший із вихованців Макаренка, моряк, захисник Одеси, Севастополя і Новоросійська, 31 рік пропрацював у Харкові в художньо-му фонді, зараз трудиться головним художником тресту «Південтрансбуд».

— У нашій колонії імені Держинського старші виховували молодших. Жили дружно, зацікавлено. Кожен міг обрати професію до душі, освоїти її. Антон Семенович виховував нас особистим прикладом. І тому, мабуть його життєві принципи назавжди залишилися в нас, а ми передали їх своїм дітям. І скільки буде сил і здоров'я, стільки й будемо допомагати молодому поколінню зрозуміти Макаренка, будемо пропагувати його твори як письменника і твердо стояти на позиціях того, що його пе-

дагогічна система навчання і виховання дітей потрібна нам сьогодні, як ніколи. Адже нині всі ми боремося за демократизацію, гласність, самоврядування, проводимо реформу школи. А всі ці елементи вже тоді були в нас: і демократизація, і гласність, і вирішальна роль колективу, і виховання людини не лише вчителем, а всім колективом. І яких людей виховали! Під час Великої Вітчизняної Одесу захищали й наші комунари. Такі як Петро Чеслер, матрос «Червоної України», котрий отримав свій перший орден за Одесу, другий - за Севастополь і героїчно загинув, спрямувавши свій катер у гущу ворога. А головний герой книги «Прапори на баштах»? Це також наш вихованець.

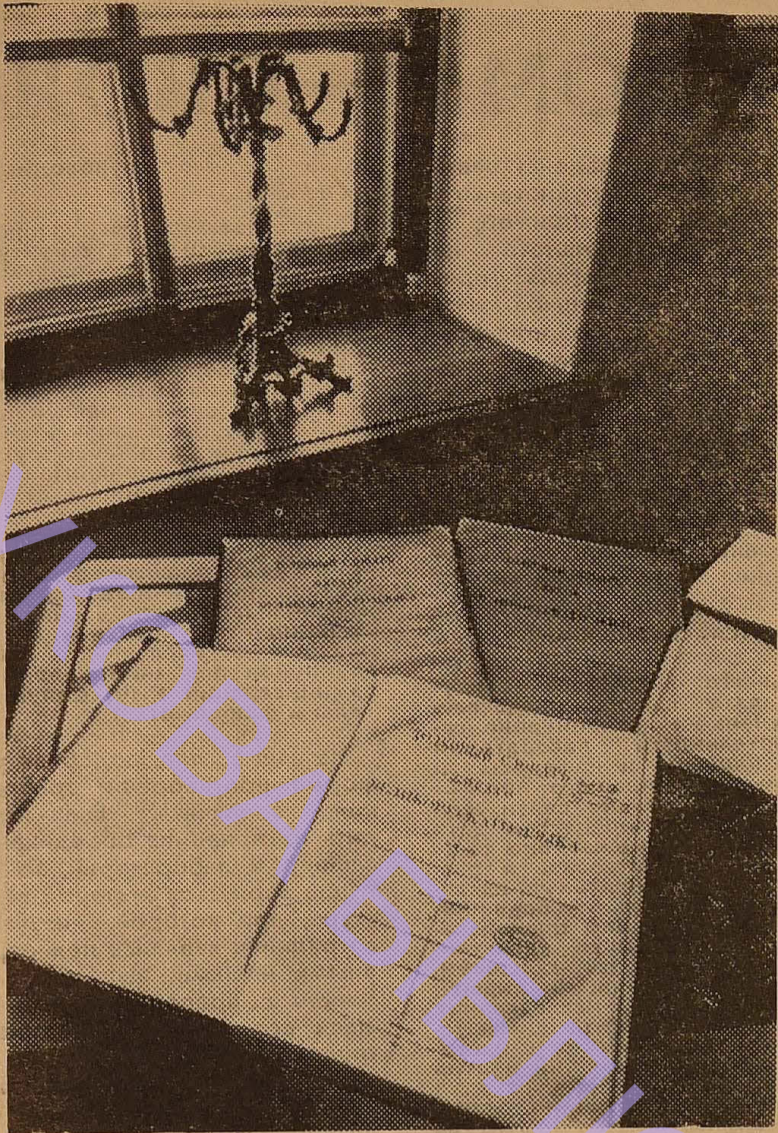
Мені залишається тільки подякувати долі, що на моєму шляху зустрівся такий педагог, така прекрасна людина, яка замінила сім'ю, батьків, рідну дівчину.

...Програма перебування в Одесі колишніх учнів всевітньо відомого педагога була різноманітною і насиченою. Це і знайомство з роботою шкіл №№ 31, 54, 119, і відвідання педагогічного училища, і цікава культурна програма.

5 червня Л. В. Канісевич, В. І. Коломіїцев, І. І. Панов, В. А. Руденко, В. Ф. Левенко та керівник групи Л. О. Чубаров (йому хочеться особливо подякувати за участь в організації зустрічі) прощалися з містом на Чорному морі, з гостинним Одеським університетом.

Знайомство, що відбулося, тяжко переоцінити. Бо вивчення педагогічної діяльності Макаренка, необхідність застосування його досвіду у своїй роботі усвідомлюють не тільки радянські педагоги - Антоном Семеновичем цікавиться весь світ. А дана зустріч була ще одним кроком на нашому шляху до Макаренка.

Я. Іскрова.

ВИТОКИ ВІТЧИЗНЯНОЇ КУЛЬТУРИ

У зв'язку з відзначенням світовою громадськістю визначної події — 1000-ліття хрещення Русі значно зростає інтерес до середньовічної історії нашої країни, в тому числі й до питання про витoki культури й мистецтва східних слов'ян. Спробуємо в найзагальнішій формі викласти основні положення концепції з цього питання, які викристалізувалися протягом останніх десятиліть в радянській історичній науці та в радянському мистецтвознавстві.

Прийняття християнства було для Русі подією виняткової ваги. По-перше, християнська релігія ідеологічно обринувала основні правові засади нового, прогресивного на той час феодального ладу, що йшов на зміну відживаючому патріархальному родовому укладові. По-друге, християнство сприяло політичному об'єднанню східних слов'ян, утворенню єдиної держави — Київської Русі, яка наприкінці X — в XI столітті стала однією з найбільших і наймогутніших країн Європи та Передньої Азії. По-третє, запровадження християнства стало поштовхом до бурхливого розвитку культури й мистецтва східних слов'ян.

З прийняттям християнства на Русі інтенсивно поширюється освіта, виникає писемна (як церковна, так і світська) література, розгортається посилене міське будівництво. Особливого розвитку досягає культова архітектура, унікальними спорудами якої стали собори св. Софії в Чернігові, Києві, Новгороді, Полоцьку. Зароджується давньоруський монументальний живопис, мистецтво іконопису.

На перший погляд може виникнути враження, що саме запровадження християнства породило ті основні джерела, які в подальшому жили розвиток культури й мистецтва східнослов'янських народів. Такий висновок, однак, був би помилковим.

Свого часу в буржуазній історичній науці панувало

твердження про те, ніби давньоруська культура й мистецтво були повністю привнесені ззовні, з Візантії і не мали під собою слов'янського ґрунту. Радянські вчені на підставі систематичних досліджень, зокрема в галузі археології, переконливо показали неспроможність таких тверджень і виробили нову, справді наукову концепцію з даного питання. Суть її полягає в тому, що зовнішній візантійський вплив на давньоруську культуру, заперечувати який було б абсурдом, ліг на твердий ґрунт місцевих слов'янських традицій.

Справа в тому, що культура й мистецтво Київської Русі не були відгороджені китайською стіною від культури й мистецтва попередньої поганської доби. Більше того, вплив давньослов'янських художніх традицій не лише залишався значним після запровадження християнства, але в ряді аспектів і вирішальним. Як слушно зауважив В. М. Лазарев, руські майстри XI століття швидко засвоїли досягнення християнської художньої культури зовсім не тому, що вони були здібними учнями греків, а тому, що ще в поганський період вони пройшли значний шлях творчого розвитку, розквіт якого припадає на X століття, на добу князювання Святослава і Володимира — мудрого правителя, який дав Русі нових богів.

Про високий рівень культури східних слов'ян дохристиянської доби свідчать численні елементи естетичного ставлення до дійсності, що проявилися в народному побуті, звичаях, обрядах. Побут давніх слов'ян був щиро прикрашений різноманітними мистецькими виробами. Чоловічий і жіночий одяг прикрашався витканими і мережаними кольоровими візерунками, а зброя та речі господарського вжитку — вишуканими орнаментами. Милували око майстерно вирізьблені на кривлях житлових споруд химерні фігурки «князьків». І все це було пройнято духом не-

вичерпної народної фантазії.

Були в східних слов'ян, правда, ще в зачатковій формі, художні ремесла, пов'язані з виготовленням різноманітних золотих, срібних, бронзових прикрас та з художнім оформленням гончарних виробів.

Визріла у східних слов'ян протягом століть і своя ідеологія, своя система вірувань та уявлень про світ. Слов'янські численні боги і духи, серед яких найбільш могутнім і грізним вважався бог грому і війни Перун. Поклонялися наші предки і богам неба Даждьбогу, і богам вітру Стрибогу, і безлічі інших богів і божків, які населяли ліси, поля, ріки, озера, домівки. Це був не лише фантастичний, але й глибоко поетичний світ, з яким зжилися наші предки.

Звідси стає зрозумілим той опір, що його чинило протягом тривалого часу населення Русі новій релігії — християнству і який до кінця так і не був переборений. Зіткнувшись з надзвичайно живучими язическими віруваннями, християнська ідеологія і догматика змушені були врятувати — решті піти на компроміс з язичеством і пристосуватися до нього. Адже відомо, що той варіант православ'я, який утвердився на Русі, значно відрізняється від його візантійської першооснови. Більш життєрадісний, значно світліший за візантійський характер християнства на Русі в пору його запровадження і утвердження пояснюється саме тим, що на ньому відчутно позначився вплив народних поганських вірувань і переконань.

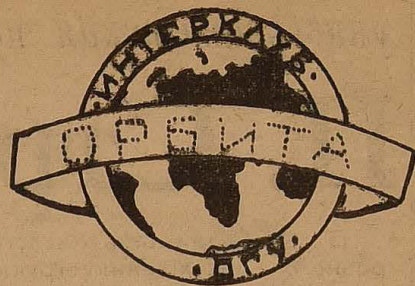
Подібне спостерігалось і в інших сферах духовного життя, зокрема в мистецтві. Наведемо хоч би такий загальновідомий приклад з архітектури. У 1037 р. в часи правління Ярослава Мудрого, було закладено Київську Софію. Для будівництва собору Ярослав запросив грецьких майстрів, які легко могли скопіювати перший-ліпший з існуючих тоді візантійських храмів. Проте цього не сталося. Київська Софія набула цілком оригінальних архітектурних форм, і їй не знайти відповідника у всій культурній архітектурі XI ст. Безперечно, певну роль відіграли в цьому вимоги замовника — князя Ярослава, який виявив бажання мати в храмі просторі хори, щоб на них могла розміститися під час богослужіння його численна родина. Однак не безпідставними є й твердження про те, що на архітектурних формах Софії Київської позначився вплив місцевих слов'янських будівельних традицій.

Взагалі Русь ніколи й нічого не брала зі сторони в чистому вигляді. Все те, що запозичувалося нею в сусідніх народів, перероблялося в горнилі місцевих традицій і перетворювалося на свій лад. Предки наші ніколи не обмежувалися сліпим копіюванням чужих звичаїв і зразків, а йшли своїм шляхом, спиралися на свої традиції. Так вони чинили й по відношенню до візантійської культурної й мистецької спадщини, не копіюючи її, а творчо переосмислюючи. Саме в процесі такого переосмислення і створився той своєрідний сплав візантійського й слов'янського, який і визначив собою неповторну оригінальність давньоруської культури й мистецтва.

Запровадження християнства на Русі прискорило й інтенсифікувало процес формування культури й мистецтва братніх східнослов'янських народів, наклавши на нього свій помітний відбиток. У цьому передусім і полягає значення історичної події, 1000-ліття якої ми наємо в цьому році.

А. ЖАБОРЮК,
доцент кафедри теорії
й методики літератури.

ХУДОЖНИКИ, ФЛЕЙТИСТИ, ЯХТСМЕНИ...

— Меня зовут Джейсон. Я учусь в университете Джонса Хопкинса в Балтиморе. Русский язык изучаю один год. Люблю классическую музыку. Играю на скрипке.

Вот такие короткие зарисовки о себе сделал каждый из присутствовавших в ходе встречи студентов из Балтимора и Одессы на кафедре английской грамматики ОГУ.

Набросать свой портрет двумя-тремя штрихами — дело не легкое. В особенности, если изъясняться приходится на далеком еще не послушном тебе языке. И здесь американские студенты оказались как будто в невыгодном положении: ребята с РГФ английским владеют несравненно лучше, нежели их американские гости — русским. Однако и наши студенты — филологи несколько растерялись. Поэтому автопортреты получились такими шаржированными, и ребята беззлобно подшучивали друг над другом, хохотали по поводу всяческих словесных карикатур.

Наблюдалось стремление «русифицировать» или «американизировать» собственное имя: Кэтти, скажем, называла себя Катей, а Борис — Бобом. Не только имена, но и увлечения оказались схожими — спорт, музыка, литература. Лорри играет в баскетбол. Джаннет — флейтистка, Цветан

— садовод и мастер готовит всевозможные блюда, Мара — музицирует на роле, Джел — художница, Кэтти — яхтсменка. А что же их сверстники из Одессы? Маргарита любит бадминтон, Марина — теннис, Алена — большой теннис и музыку, Иван — футбол, Инна — танцы, Миша — литературу, Анна любит путешествовать и с радостью возвращается в родной город, в Одессу...

Длится встреча. Студенты РГФ рассказывают своим гостям об Одессе, ее традициях, о своих замечательных земляках — деятелях науки, культуры, о «Юморине». Ребята угощаются сладостями, кофе. То и дело раздаются веселые восклицания, смех, и не отличить советских студентов от американских. Схожи не только нарисованные ими словесные портреты. Схожи оригиналы.

Спасибо вам, Надежда Петерсон: это ваша идея обмена студентами между городами-побратимами воплощается в жизнь! Спасибо вам, Ольга Аркадьевна Мартынюк, за этот вечер, организованный вами и вашими питомцами! Пусть этот маленький групповой портрет молодых станет одним из тех, что еще только открывают галерею дружелюбия и доверия советского и американского народов.

О. ГУБАРЬ.

Интерес к перестройке

На днях на кафедре украинской литературы филологического факультета (заведующий — профессор Дузь И. М.) состоялась волнующая встреча студентов и аспирантов Вьетнамского землячества в Одессе с их соотечественниками — представителями современной литературы. В своих выступлениях писатели и поэты рассказали о сегодняшнем дне вьетнамского народа, об изменениях в литературе после VI съезда КПВ, о демократизации жизни в нашей стране. Отмечалось, что недавно вышли в свет новые произведения разных жанров: роман «Отдаленное время» Лэ Лыу, пьеса «Я и мы» Лыу Куанг Ву, поэзия, рассказы молодых писателей... Интенсивно развивается очерк. Появились на страницах газет острые материалы о жизни деревни в современных условиях. Никогда еще в жизни народа газета не играла такую важную роль, какую она играет сейчас, особенно «Литературная газета». В стране идет процесс переоценки прошлого, — говорит Буи Винь Тхи (редактор газеты). — Долгое время мы жили догмами. Долгое время, когда в стране шла война, мы не имели представления о личности. Мы писали, говорили о всеобщем коллективе. Теперь литература чувствует себя в полной мере свободной. Она входит в глубину народной жизни. Отличительной чертой является психологический анализ человека, проблема личности.

Возникли вопросы, почему теперь и в произведениях, и в газетах рассказывается только «горькая правда» жизни. Не кажется ли, что эта «горькая правда» ломает веру читателей в социализм. Ведь социалистический реализм утверждает победу социализма, придает людям веру в светлое будущее. Откуда возьмется сила и вера, если нет торжества добра над злом? Произведения социалистического реализма отражают жизнь, славят веру в победу социализма, — говорит писатель Лэ Ван Тхао, — это пра-

вильное понимание метода. Но как отражать жизнь? пришло время, когда сама жизнь требует от каждого писателя большой гражданской совести перед правдой жизни. Если наша жизнь еще полна негативными явлениями, недостатками, если она еще не удовлетворяет самым простым требованиям людей, если теперь в деревне вновь появились «помещики», новые современные «помещики», как можно не писать об этом. Правда никогда не поноблиет силу, веру народа. Она раскрывает народу глаза, она придает ему новые силы в борьбе с недостатками. «Ждать помощи не от него. Сами вы — писатели, должны открыть двери народу в будущее» — говорил тов. Нгуен Ван Линь.

О перестройке в СССР, о перспективах развития советской литературы говорила писательница Нью Чанг. Она раскрыла процесс обновления в советском обществе: в нашей стране появились произведения советских писателей, которые запрещались в прежние годы. Это роман «Доктор Живаго» Б. Пастернака, «Дети Арбата» А. Рыбакова. С любовью, радостью следит вьетнамский народ за перестройкой в советской стране. Литература в период перестройки играет особо важную роль.

После ответов писателей на многочисленные вопросы присутствующим в зале слушатели стихии Вгонг Ань, поэт, представитель малолетней народности «мьонг» — «Одесса — Черное море», «Одесса — потемкинская лестница», «Тепла и близка мне Одесса моя!».

От имени кафедры профессор И. М. Дузь поблагодарил писателей, поэтов за интересные выступления, за визит и вручил им в знак дружбы пятитомник произведений украинского поэта Андрея Малышко.

Нгуен Тхи Хыонг, студентка III курса филологического факультета.

В ПОМОЩЬ НАСТАВНИКУ АКАДЕМГРУППЫ

СПИСОК РЕКОМЕНДОВАННОЙ ЛИТЕРАТУРЫ ПО ТЕМЕ: «КОМСОМОЛ И НЕФОРМАЛЬНЫЕ ОБЪЕДИНЕНИЯ МОЛОДЕЖИ»

Алексеев В. Молодежь: некоторые проблемы идеологического становления. Политсамообразование. — 1986. — № 7. — С. 63—71.
Ганюшкин В. Молодежь и перестройка. Новое время. — 1987. — № 17. — С. 18—20.
Висляев А. Неблагородный «металл». Студ. меридиан. — 1987. — № 4.
Владимирский С. Как слышится, так и пишется. Комсомольская жизнь. — 1986. № 4. — С. 28—30.
«Вторая профессия или хобби?» — Участники театра-студии Московского Электротехнического института связи. Студ.

денч. меридиан. — 1987. — № 2. — С. 56—57.
Каким быть клубу? Положение о любительском объединении, клубе по интересам. Комсом. жизнь. — 1986. — № 16. — С. 26—29.
Лисов В. Комсомол и самостоятельные объединения учащихся. Народное образование. — 1987. — № 2. — С. 43—47.
Мяло К. Г. Кто выновал «металл»: Комсомольская правда. — 1987. — 5 сент.
Плитовский А. Уличные страсти, неведомые комитету комсомола, захватывают подполье. Правда. — 1988. — 21 янв.
Л. АНТОНОВА,
гд. библиограф.

II. Структура НИЧ: каждому — своя?

На необходимость всестороннего обсуждения структуры НИЧ при участии всего трудового коллектива указал в своем недавнем интервью («ЗНК» 27 мая) ректор ОГУ И. П. Зелинский. Возможно, не совсем независимо от указанных публикаций, появилось сообщение «Когда верстался номер...» в «ЗНК» от 3 июня.

Структура затрагивает интересы различных подразделений ОГУ: факультетов, кафедр, лабораторий, аппарата и служб НИЧ. Мнения о ней высказываются самые разные, часто взаимоисключающие. Большинство сотрудников ОГУ, включая авторов данной статьи, главный недостаток существующей организации НИЧ видят в бюрократизации, усилении чиновничьего подхода к науке. Лекарством против этого недуга по нашему мнению, должны служить гласность, хозрасчет и осуществление самоуправления через выборный орган — Совет трудового коллектива, обладающий широкими полномочиями.

Разделяют взгляд на важность борьбы с бюрократизацией науки и ученые, высказывая которых приведены в публикациях, упомянутых вначале. К сожалению, понимают они эту борьбу весьма своеобразно. Их предложения по усовершенствованию структуры касаются исключительно взаимоотношений факультетов и кафедр с одной стороны, с лабораториями (НИЛ) — с другой. Аппарат и службы НИЧ остаются вне поля зрения. В этом позиция ученых совпадает с позицией администрации НИЧ, нашедшей свое выражение в проекте новой структуры.

Сущность предложений такова: «Необходимо, чтобы основным звеном научных исследований была кафедра». При этом, как ясно из контекста, подразумевается, что лаборатории будут кафедрам подчинены. Таким образом, борьба с бюрократией сводится к борьбе с самостоятельностью лабораторий.

Судя по замыслу, обсуждаемые заметки являются приглашением к открытой полемике. Поскольку среди высказавшихся ученых отсутствовали представители лабораторий, полагаем, будет справедливо предоставить страницы газеты для ознакомления и с их мнением. Это необходимо еще и потому, что у неискушенного читателя могло сложиться впечатление, что все беды связаны именно с самостоятельностью лабораторий.

В связи с тем, что аргументы цитируемых ученых выглядят достаточно серьезными и напоминают обвинения

в адрес лабораторий, нам придется остановиться на их анализе подробнее.

Один из аргументов выражен в утверждении о приоритете фундаментальных исследований над прикладными: «...не в деньгах для университета счастье, а в успешном учебном процессе, в сочетании с фундаментальными исследованиями, ...мы — университет, наша задача — фундаментальные исследования».

Во-первых, в приказе Минвуза СССР № 245 от 31.03.87, объявляющем Постановление ЦК КПСС и Совмина СССР № 326 от 13.02.87 «О повышении роли вузовской науки в ускорении научно-технического прогресса, улучшении качества подготовки специалистов» сказано, что наряду с расширением фундаментальных исследований необходимо «предусматривать значительное увеличение объемов работ, выполняемых по хозяйственным договорам в соответствии с потребностями заказчиков».

Во-вторых, почему прикладной характер исследований связывается с лабораториями? Разве тема, выполняемая в рамках НИЛ, не может быть фундаментальной, или лабораторий препятствуют заключению таких тем? А может быть под фундаментальными подразумеваются работы, выполняемые профессорско-преподавательским составом в пределах их основного рабочего времени в соответствии с индивидуальными планами? Но причем же в таком случае лабораторий?

В-третьих, хотя и «не в деньгах для университета счастье», фундаментальные исследования нужно финансировать, а источники этого финансирования указаны в упомянутом выше Постановлении. Это средства госбюджета, а также часть фонда научно-технического и социального развития, создаваемого за счет 20 проц. отчислений с хоздоговорных, в том числе и с фундаментальных, работ. Величина этих отчислений от структуры не зависит. Проиллюстрируем сказанное: в этом году для проведения работ из средств госбюджета университету выделено 1,3 млн. руб., а 500 тыс. планируется добавить из указанного фонда. Кажется достаточно очевидным, что в интересах развития фундаментальных исследований нужно увеличивать объем проводимых хоздоговорных исследований.

Ученые, на высказывания которых мы ссылаемся, утверждают также, что при существующей структуре НИЧ страдает учебный процесс. Обвинение, что и говорить серьезное, ведь «мы должны помнить, что первостепенная наша задача — подготовка высококвалифицированных специалистов, а значит — неразрывная связь науки с учебным процессом, участие в ней преподавателей и студентов. При существующей структуре НИЧ, НИЛ существуют сами по себе, кафедры — сами по себе и, что печальнее всего, студенты — сами по себе». На наш взгляд, указанные обвинения никак нельзя отнести на счет автономии лабораторий.

Во-первых, виноваты ли лаборатории в том, что студенты существуют «сами по себе», независимо от кафедр?

Во-вторых, научная работа преподавателей и студентов — это прежде всего исследования по тематике кафедр, как об этом сказано в приказе Минвуза СССР № 612 от 01.09.87, а уж потом участие в выполнении хоздоговорных работ по совместительству. (Как разъяснено в приказе, подобное совместительство возможно только при условии успешного выполнения фундаментальных исследований на кафедрах). С другой стороны, любая лаборатория заинтересована в привлечении высококвалифицированных преподавателей, а также студенческой молодежи, являющейся резервом пополнения ее кадрового состава. В настоящее время на физическом факультете практически все преподаватели и многие студенты выполняют хоздоговорные работы.

Наконец, последнее обвинение в адрес лабораторий: «Появилось множество людей, не имеющих никакого отношения к учебному процессу. Любая работница НИЧ обязан вести учебную работу». Может быть новая структура нужна для того, чтобы легче было обязать? В Типовом положении о НИЧ (приказ Минвуза СССР № 721 от 13.10.87) сказано, что НИЧ «содержит привлеченных штатных научных сотрудников к руководству научными работами студентов и аспирантов, а также чтению лекций, проведению семинаров и других видов занятий, в том числе за пределами рабочего дня на условиях почасовой оплаты».

Что касается руководства научными работами, то оно успешно осуществляется штатными сотрудниками НИЛ и в настоящее время, кстати, без дополнительной оплаты.

Далее, фонд почасовой оплаты, имеющийся в университете, незначителен и от структуры не зависит.

Разрешено также проведение сотрудниками НИЛ занятий без оплаты в рабочее время, но это не обязанность, а добровольное дело (инструктивное письмо Минвуза СССР № 46 от 15.08.78). В этом случае на сотрудника оформляется рабочий план как на преподавателя. Ясно, что необходимым условием является наличие на кафедре свободной, не за кем из штатных преподавателей не закрепленной нагрузки. Таким образом, желающие могут заработать педагогический стаж, при условии, что их нагрузка в учебном году будет не менее 225 часов.

К сожалению, задействовать этот стимул затруднительно. Дело в том, что, например, на физическом факультете на одного преподавателя приходится 10 сотрудников. Нагрузка штатного преподавателя должна составлять не менее 450, но не более 1000 часов. Сейчас же она колеблется на факультете от 700 до 900 часов. Простая арифметика показывает, что удовлетворить цитированному выше требованию о поголовном привлечении сотрудников НИЛ к учебному процессу не представляется возможным.

Из всего сказанного следует сделать вывод: предлагаемое учеными ограничение самостоятельности лабораторий по отношению к кафедрам и факультетам никакого автоматического усиления связи науки с учебным процессом дать не может. Не может оно само по себе способствовать и развитию фундаментальных исследований. Отметим, что большинство известных нам преподавателей, являющихся действительными (а не формальными, по приказу) научными лидерами, возглавляют исследования по крупным хоздоговорным темам и не высказывают в настоящее время возражений против автономии НИЛ. Не стремятся они занимать административные должности в структуре НИЧ, т.к. считают, что это нанесет вред и науке, и учебному процессу.

Теперь самое время спросить: зачем вообще нужна новая структура? Следует вспомнить обстоятельства, оставшиеся в ходе дискуссии «за кадром»: согласно Постановлению ЦК КПСС и Совмина СССР № 1102 от 30.09.87 («О переводе научных организаций на полный хозяйственный расчет и самофинансирование») предостой перевод научных исследований в вузах на полный хозрасчет.

В связи с этим заметим, что опасения ученых, высказанные в апреле 1985 года и приведенные в публикациях «ЗНК» и «Вечерней Одессы» в 1988 году о том, что «...в отрыве от факультетов и кафедр НИЧ рискует выродиться в хозрасчетное учреждение» оправдались!

Нет, НИЧ, конечно, должен оставаться подразделением университета, а не «выродиться» в отдельное учреждение. Но необходимо учитывать его особый характер. Критерием оценки структуры НИЧ должно служить соответствие принципам хозрасчета. С этой точки зрения рассмотрим проект новой структуры, предлагаемый администрацией НИЧ.

Указанная «структура» — это большие листы ватмана, на которых изображены различные геометрические фигуры, обозначающие кафедры, лаборатории, отделы, факультеты и т.д. Все фигуры соединены цветными линиями. Что кроется за этими линиями, каковы должностные обязанности и

права каждого руководителя — неясно.

Без ответа на эти вопросы обсуждение новой структуры затруднительно, и предлагаемый проект нельзя считать законченным. Тем не менее, хочется обратить внимание на один момент. Кафедры и лаборатории изображены на схеме отдельно и на одном уровне. Отличие от существующей структуры заключается в том, что они соединены друг с другом через дополнительные уровни управления — отделы и факультеты, и лишь через них подчиняются администрации НИЧ. (Кстати говоря, один из авторов проекта, зам. проректора по НИР В. В. Сафон, изменил почему-то своим же принципам. Руководимую им научно-исследовательскую группу он подчинил напрямую администрации НИЧ, минуя отделы и факультеты.)

На наш взгляд, подобная форма противоречит требованиям хозрасчета. Если исходить из принципа объединения кафедр и лабораторий, то уж лучше вернуться к старой структуре, при которой научные сотрудники являлись полноправными членами кафедр, и вместе с преподавателями решали все проблемы единого трудового коллектива.

Но, если быть последовательным, нужно пойти дальше и осуществить такое объединение на уровне факультета, включая проведение прямых выборов Совета трудового коллектива. В предлагаемом же проекте единственным коллегияльным органом факультета является Ученый совет, в котором представители НИЧ практически отсутствуют. Так, в Совете физического факультета в настоящее время на одного представителя лабораторий приходится 10 преподавателей, хотя соотношение общего количества сотрудников и преподавателей как раз обратное.

Не хотим, чтобы сложилось впечатление, будто авторы выступают в защиту существующей структуры. Ее недостатки видны уже сейчас, когда предпринимаются первые попытки введения элементов хозрасчета. И недостатки эти связаны, в первую очередь, с аппаратом и службами НИЧ. Именно с них нужно начать изменения. В чем они должны заключаться — разговор отдельный.

Сейчас же усилия следует направить на незамедлительное практическое использование уже введенных элементов хозрасчета. Любые изменения в структуре НИЧ должны рассматриваться с точки зрения соответствия этим элементам и при активном участии всего трудового коллектива.

До тех пор, пока решение ищется в сфере отношений кафедр и лабораторий, в выигрыше по-прежнему остается чиновник.

С. КУЗЬМИН,
зам. сектором НИЛ-2,
А. МИЛЕР,
научный сотрудник НИЛ-2.

мнение коллектива

Письмо в редакцию

Демократизация жизни трудовых коллективов справедливо связывается в настоящее время с осуществлением принципа самоуправления через выборные органы — Советы трудовых коллективов (СТК). Об этом, в частности, говорил ректор ОГУ И. П. Зелинский в своем интервью «Вечерней Одессе», опубликованном 1 июня с.г.

К скорейшему созыву конференции по выборам в СТК ОГУ призывает также С. В. Кузьмин в статье «Хозяева или статисты?» в ЗНК от 3 июня.

Нам кажется, что перед тем, как приступать к выборам СТК, необходимо разработать Положение о процедуре выборов. Как показывает опыт других коллективов, ос-

вещаемый на страницах печати, от того, каким будет это Положение, зависит результат выборов и, в конечном счете, действенность СТК.

Поэтому предлагаем в ближайшее время обсудить вопросы, связанные с разработкой Положения о выборах в СТК ОГУ, в трудовых коллективах подразделений. Комиссия по разработке проекта Положения, которую целесообразно создать при профком ОГУ, должна руководствоваться в своей работе Законом о государственном

предприятии и предложениями коллективов. После разработки проекта Положения, на наш взгляд, необходимо опубликовать в ЗНК, причем не позднее, чем за две недели до созыва общей конференции ОГУ. Это позволит каждому сотруднику университета составить собственное мнение по данному вопросу,

ОТ РЕДАКЦИИ: итак, вопрос о выборах Совета трудового коллектива ОГУ фактически созрел. Судя по реакции в виде многочисленных телефонных звонков в редакцию «ЗНК», ли-

т.е. подойти к конференции подготовленным. Окончательный текст Положения должен утверждаться на конференции.

Е. КОЛЕСНИЧЕНКО,
С. СМОЛЯР,
М. СУШКО,
В. ТРОЯНОВСКИЙ,
научные сотрудники НИЛ-2.

чных визитов сотрудников необходимость таких выборов очевидна. Так за чем остановка! Надеемся, что профком университета проявит в этом деле должную активность.

ПИШИТЬ НАМ: 270057, Одеса-Центр вул. Петра Великого, 2, держуніверситет, редакция газети «За наукові кадри».

ЗАХОДЬТЕ: Одеса, вул. Радянської Армії 24, 1-й поверх, кімната 9.

ДЗВОНІТЬ: Редактор М. ЩЕРБАНЬ. тел. 23-84-13.